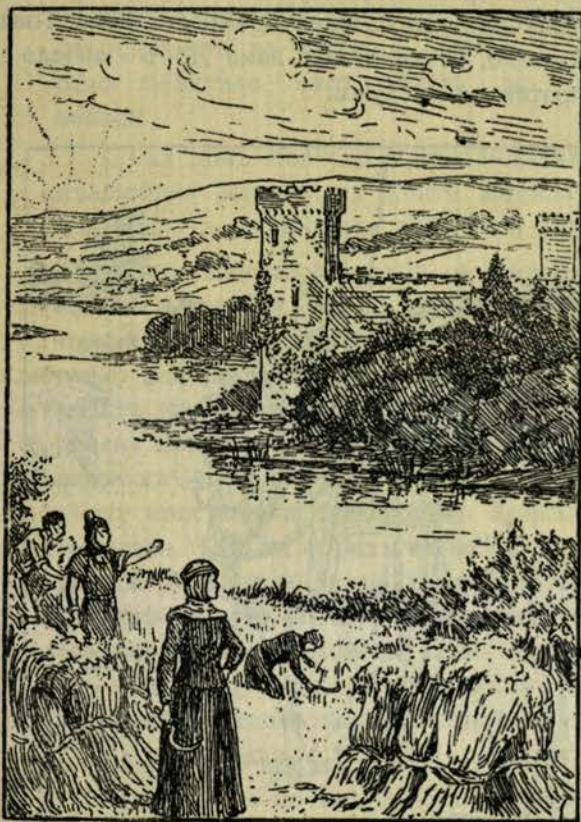

казвали: „Гласътъ иде отъ къмъ замъка. Трѣбва да е Дамата отъ Шалотъ“. Слѣдъ това тѣ се навеждали, развъртали сърповетъ въвъ гѣстото жито и жънѣли до вечерята.

Тѣй тѣ забравяли за прѣлестната плѣнница на острова и не мислѣли вече за нейната пѣсенъ. Но, когато тежката дневна работа се свършвала и жетваритъ струпвали сноповетъ

тѣ дълги, бѣли прѣсти бързо се движели между жицитъ и никога не се спирали да си починатъ. Сегисъ-тогисъ тя запѣвала съ ясенъ нѣженъ гласъ, който тѣжно прозвучавалъ въ мрачните стѣни на стариятъ, пустиненъ замъкъ. Прѣдъ нея висѣло голѣмо, хубаво огледало, което било поставено тѣй, че въ него се отразавало вичко, що минавало изъ пѣтя отвѣдъ

подъ хладната свѣтлина на блѣдната мѣсечина, тѣ дочували пакъ пѣсенята. Тогава тѣ пакъ се спирали и шепнѣли: „Слушайте! Това е Дамата отъ Шалотъ“. И тѣ се взирали, дано доловятъ нѣкакъвъ бѣлѣгъ отъ пѣвеца, но никой нищо не можелъ да види.

Прѣлестната плѣнница въ замъка.

Въ това врѣме въ мрачния замъкъ седѣла и пѣла прѣлестната Дама отъ Шалотъ; и като пѣла, везѣла на гергевъ съ коприна отъ най-ярки цвѣтове. Червенъ, синъ, портокаленъ, карамфиловъ, и пурпуренъ, и много още други цвѣтове се намирили на тоя чуденъ гергевъ, надъ който тя везѣла всѣки день. Нейни-

рѣката. Малки момичета, които отиватъ на училище; селянки, които бързатъ на пазаря да продаватъ масло и яйца; овчари, които каратъ стада овце; момчета, които тичатъ слѣдъ нѣкоя кола; лодкари, които плуватъ по рѣката; рицари, които яздатъ полека, двама по двама, — всичко това прѣминавало едно слѣдъ друго прѣдъ жадния погледъ на Дамата отъ Шалотъ.

Но всичко това било само сѣнки, защото тя ги гледала въ огледалото. Никога тя не поглеждала прѣзъ прозореца, нито даже смѣла да обърне очитъ си нататкъ. Но затова пѣкътя още по-жадно се взирала въ огледалото, а прѣститъ ѝ още по-бързо се движели и изо